δεν καθορίζονται από την ανακοίνωση περί πληρώσεως κενής θέσεως που δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα. Αυτό ισχύει επίσης για την επιτροπή επιλογής, στην οποία η εν λόγω αρχή μεταβίβασε το δικαίωμα επιλογής.

Αυτό ισχύει ειδικότερα ως προς την υποχρέωση να αναφέρεται, ενδεχομένως, περιορισμός ηλικίας στην ανακοίνωση περί πληρώσεως κενής θέσεως. Κατά συνέπεια, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή δεν είναι υποχρεωμένη να αναφέρει ρητώς την προϋπόθεση αυτή στην ανακοίνωση περί πληρώσεως κενής θέσεως. Επιπλέον, δεν είναι υποχρεωμένη να προσδιορίσει η ίδια τον περιορισμό ηλικίας, αλλά δικαιούται να μεταβιβάσει τη σχετική εξουσία της στην επιτροπή επιλογής.

Στην υπόθεση 306/81,

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΒΕΡΡΟΣ, ακόλουθος τύπου στην ελληνική προσβεία, κάτοικος 50, avenue du Général de Gaulle, 1050 Βρυξέλλες, εκπροσωπούμενος από το δικηγόρο Βρυξελλών Jean-Marie Tavernier, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο J. Hansen, 6, rue Philippe-II,

προσφεύγων,

κατά

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ, εκπροσωπούμενου από τον Martin Schmidt, διευθυντή προσωπικού και κοινωνικών υποθέσεων, επικουρούμενο από το δικηγόρο Λουξεμβούργου Alex Bonn, 22, Côte d'Eich, τον οποίο όρισε και ως αντίκλητο,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως του Ιουλίου 1981 της επιτροπής επιλογής περί αποκλεισμού της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος για τη θέση του ελληνόγλωσσου προϊσταμένου τμήματος της Γενικής Διευθύνσεως πληροφοριών και δημοσίων σχέσεων, υπεύθυνου του γραφείου πληροφοριών της Αθήνας,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

συγκείμενο από τους P. Pescatore, πρόεδρο τμήματος, O. Due και K. Bahlmann, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: S. Rozès
γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως, οι λόγοι και τα επιχειρήματα των διαδίκων συνοψίζονται ως εξής:

I — Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο αποφάσισε στις αρχές του έτους 1981 να προσλάβει έναν υπάλληλο υπεύθυνο για το γραφείο πληροφοριών της Αθήνας, θέση ελληνόγλωσσου προϊστάμενου τμήματος στη Γενική Διεύθυνση πληροφοριών και δημοσίων σχέσεων. Ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου αποφάσισε να κινήσει τη διαδικασία πληρώσεως της θέσεως αυτής, καταρχάς με προαγωγή ή μετάθεση. Προς τούτο, τοιχοκολλήθηκε στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, στις 3 Μαρτίου 1981, η υπ' αριθ. 2924 ανακοίνωση για την πλήρωση κενής θέσεως, η οποία και γνωστοποιήθηκε στους υπαλλήλους των υπόλοιπων θεσμικών οργάνων. Σύμφωνα με το καθού, η ανακοίνωση αυτή δεν απέδωσε το επιθυμητό αποτέλεσμα. Για το λόγο αυτό, η διοίκηση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, επικαλούμενη την πολύ εξειδικευμένη φυσιογνωμία της θέσεως αυτής, αποφάσισε να εφαρμόσει για την πλήρωσή της τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 29, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Με επιστολή της 6ης Μαΐου 1981 πληροφόρησε σχετικά την επιτροπή ίσης εκπροσωπήσεως, ζητώντας τη γνώμη της. Κατά τη συνεδρίασή της της 7ης Μαΐου 1981, η επιτροπή ίσης εκπροσωπήσεως αποδέχτηκε την εφαρμογή της διαδικασίας αυτής στην προκειμένη περίπτωση.

Στη συνέχεια, δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, τεύχος C 148, σ. 3, της 18ης Ιουνίου 1981, ανακοίνωση για την πλήρωση κενής θέσεως, η οποία περιέγραφε λεπτομερώς τα καθήκοντα του υπαλλήλου και καθόριζε τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για τη θέση αυτή, που είναι ιδίως «πτυχίο πανεπιστημιακού επιπέδου ή επαγγελματική πείρα που να εγγυάται ισοτιμία επιπέδου, αποδεδειγμένη πείρα σε θέματα δημοσίων σχέσεων και δημοσιογραφίας, (και) πολύ καλή γνώση των ευρωπαϊκών προβλημάτων». Η ανακοίνωση προέβλεπε επίσης ένταξη στο βαθμό Α 3, αλλά δεν έθετε καμία προϋπόθεση ορίου ηλικίας για τους υποψηφίους.

Συνεστήθη η επιτροπή επιλογής, η οποία πραγματοποίησε την πρώτη της συνεδρίαση στις 7 Ιουλίου 1981, οπότε και καθόρισε τα κριτήρια επιλογής των υποψηφίων. Μεταξύ αυτών περιελήφθη και το κριτήριο της «αποδεδειγμένης πείρας τουλάχιστον 10 ετών στους τομείς των δημοσίων σχέσεων και της δημοσιογραφίας», καθώς και περιορισμός ηλικίας, σύμφωνα με τον οποίο οι υποψήφιοι έπρεπε να έχουν «ηλικία μεταξύ 35 και 50 ετών (να έχουν δηλαδή γεννηθεί μεταξύ 1ης Αυγούστου 1931 και 1ης Αυγούστου 1946)». Τα κριτήρια αυτά δεν είχαν δημοσιευθεί ούτε στην Επίσημη Εφημερίδα ούτε με τοιχοκόλληση ούτε με άλλο τρόπο.

Ο προσφεύγων, ο οποίος γεννήθηκε στις 15 Απριλίου 1947, υπέβαλε την αίτησή του για τη θέση αυτή, με την από 17 Ιουλίου 1981 αίτηση συμμετοχής στο διαγωνισμό που περιήλθε στην επιτροπή επιλογής στις 20 Ιουλίου 1981, εντός, δηλαδή, της προθεσμίας που είχε ταχθεί.

Κατά τις επόμενες συνεδριάσεις της στις 23, 27 και 31 Ιουλίου 1981, η επιτροπή επι-

λογής εξέτασε τις 146 αιτήσεις συμμετοχής που είχαν υποβληθεί και αποφάσισε να δεχθεί τις 16, απορρίπτοντας τις υπόλοιπες, μεταξύ των οποίων και την αίτηση συμμετοχής του προσφεύγοντος.

Με έγγραφο της 7ης Αυγούστου 1981, ο πρόεδρος της επιτροπής επιλογής πληροφόρησε τον προσφεύγοντα ότι δεν έγινε δεκτή η αίτησή του συμμετοχής, επειδή δεν υπαγόταν «στην κατηγορία αυτών των οποίων η ηλικία είναι μεταξύ 35 και 50 ετών — περιορισμό που η ίδια η επιτροπή είχε καθορίσει (ακριβέστερα να έχει γεννηθεί μεταξύ 1ης Αυγούστου 1931 και 1ης Αυγούστου 1945)». Σε απάντηση του εγγράφου αυτού, ο προσφεύγων υπέβαλε στις 14 Αυγούστου 1981 διοικητική ένσταση προς τη γενική γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, με την οποία υποστήριξε ότι η προκήρυξη του διαγωνισμού που δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα δεν ανέφερε περιορισμό ηλικίας και ότι, κατά συνέπεια, εξακολουθεί να θεωρεί τον εαυτό του ως υποψήφιο για τη θέση αυτή.

Η ένσταση αυτή απορρίφθηκε με το από 2 Σεπτεμβρίου 1981 έγγραφο του προέδρου της επιτροπής επιλογής. Στο έγγραφό του αυτό, ο τελευταίος ανέφερε, παραπέμποντας στο άρθρο 29, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, ότι «οι διατάξεις του παραρτήματος III του ανωτέρω κανονισμού που αναφέρονται στους διαγωνισμούς δεν εφαρμόζονται υποχρεωτικά στον παρόντα διαγωνισμό και ότι οι επιτροπές επιλογής διαθέτουν μια ευρύτερη διακριτική ευχέρεια ως προς τον καθορισμό των κριτηρίων που κρίνουν ενδεδειγμένα».

Εν τω μεταξύ, με απόφαση του προέδρου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, διορίστηκε στην επίδικη θέση, από 1ης Ιανουαρίου 1982, ο Γεώργιος Παπαδόπουλος.

Κατά της αποφάσεως της επιτροπής επιλογής περί του αποκλεισμού του από το διαγωνισμό, ο προσφεύγων άσκησε, στις 26 Νοεμβρίου 1981, την παρούσα προσφυγή, η οποία πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου την 1η Δεκεμβρίου 1981.

Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφάσισε την έναρξη της προφορικής διαδικασίας. Ζήτησε από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο και την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων να του εξηγήσουν ποιες είναι οι διαδικασίες που ακολουθούν συνήθως όταν πρόκειται να προβούν σε προσλήψεις όπως η επίδικη.

II — Αιτήματα των διαδίκων

Με την προσφυγή του, ο *προσφεύγων* ζητεί από το Δικαστήριο:

«— να ακυρώσει την απόφαση της επιτροπής επιλογής περί αποκλεισμού της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος για τη θέση του ελληνόγλωσσου προϊσταμένου τμήματος υπεύθυνου για το γραφείο πληροφοριών της Αθήνας·

— να ακυρώσει το διορισμό που έγινε ή που πρόκειται να γίνει·

— να καταδικάσει τους καθών στα δικαστικά έξοδα».

Με το υπόμνημα απαντήσεώς του ο προσφεύγων διευκρίνισε ότι, σε ό,τι αφορά το δεύτερο από τα ανωτέρω αιτήματα, ζητεί από το Δικαστήριο:

«— να ακυρώσει το διορισμό, από τον πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, από 1ης Ιανουαρίου 1982 [1], του Γεωργίου Παπαδοπούλου στην επίδικη θέση».

Το *καθού* με το υπόμνημα αντικρούσεώς του ζητεί από το Δικαστήριο:

«— να σημειώσει ότι επαφίεται στην κρίση του Δικαστηρίου ως προς το παραδεκτό της προσφυγής·

— να την απορρίψει ως προς την ουσία·

— να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα».

1 — Στο υπόμνημα απαντήσεως αναφέρεται το έτος 1981, αλλά πρόκειται προφανώς περί λάθους.

Με το υπόμνημα ανταπαντήσεώς του ζητεί από το Δικαστήριο:

«— να απορρίψει ως απαράδεκτους το δεύτερο και τρίτο λόγο ακυρώσεως που προβλήθηκαν με το υπόμνημα απαντήσεως·

— εν πάση περιπτώσει, να απορρίψει και τους τρεις λόγους ως αβάσιμους».

III — Λόγοι και επιχειρήματα των διαδίκων

Α — Επί του παραδεκτού της προσφυγής

Το *καθού* δεν προβάλλει αντιρρήσεις ως προς το παραδεκτό της προσφυγής, σε ό,τι αφορά το λόγο ακυρώσεως που διατυπώνεται στην προσφυγή. Σε ό,τι, όμως, αφορά το δεύτερο και τρίτο λόγο που διατυπώθηκαν στο υπόμνημα απαντήσεως, το καθού ισχυρίζεται, με το υπόμνημα ανταπαντήσεώς του, ότι, εφόσον δεν διατυπώθηκαν στο δικόγραφο της προσφυγής, πρόκειται για νέους λόγους. Δεδομένου όμως ότι το άρθρο 38, παράγραφος 1, στοιχείο γ), ορίζει ότι το εισαγωγικό δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να περιέχει «το αντικείμενο της διαφοράς και συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών των οποίων γίνεται επίκληση», είναι απαράδεκτη η προβολή νέων λόγων με το υπόμνημα απαντήσεως.

Β — Επί της ουσίας

Ως προς την ουσία, ο προσφεύγων ισχυρίζεται με την προσφυγή του ότι η επιτροπή επιλογής του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου τροποποίησε αυθαίρετα τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για την αποδοχή στο διαγωνισμό προς κάλυψη της εν λόγω θέσεως, έτσι ώστε να προσθέσει μια νέα τυπική προϋπόθεση που δεν προβλεπόταν στην προκήρυξη του διαγωνισμού και απέκλειε τη συμμετοχή του στο διαγωνισμό. Ο κύριος σκοπός της προκηρύξεως του διαγωνισμού είναι να ενημερωθούν οι ενδιαφερόμενοι κατά τον πληρέστερο δυνατό τρόπο ως προς τη φύση των προϋποθέσεων που απαιτούνται για την πλήρωση της σχετικής θέσεως, ώστε να τους δώσει τη δυνατότητα να κρίνουν αν μπορούν να υποβάλουν αίτηση συμμετοχής. Στην περίπτωση, επομένως, που τίθεται περιορισμός ηλικίας, αυτό πρέπει οπωσδήποτε να αναφέρεται στην ανακοίνωση για την πλήρωση κενής θέσεως. Ο εκ των προτέρων καθορισμός των κριτηρίων εκτιμήσεως αποβλέπει στη διασφάλιση ότι η εξέταση των τίτλων θα γίνει κατά τρόπο αντικειμενικό, χωρίς αυθαιρεσίες. Οι διατυπώσεις που προβλέπονται στο άρθρο 5 του παραρτήματος III πρέπει να θεωρηθούν ως ουσιώδεις. Εφόσον στην προκήρυξη του διαγωνισμού που δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα δεν αναφέρεται οποιοσδήποτε περιορισμός ηλικίας, ο αποκλεισμός ενός υποψηφίου επειδή δεν ανταποκρίνεται στην προϋπόθεση αυτή συνιστά παράβαση του άρθρου 5, εδάφιο 1, του παραρτήματος III του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, όπως προκύπτει και από τη νομολογία του Δικαστηρίου [1].

Το *καθού* απαντά, με το υπόμνημα αντικρούσεώς του, ότι η επιτροπή επιλογής δεν καθόρισε εκ των υστέρων τον περιορισμό ηλικίας, μετά δηλαδή από την υποβολή της αιτήσεως συμμετοχής του προσφεύγοντος, η οποία κατατέθηκε στις 17 Ιουλίου 1981, αλλά κατά την πρώτη της συνεδρίαση στις 7 Ιουλίου 1981. Εξάλλου, η επιτροπή επιλογής, τόσο στην πράξη όσο και από νομικής πλευράς, έχει δικαίωμα να θέτει περιορισμούς στην ηλικία των υποψηφίων.

Πράγματι, η επιβολή ενός ελάχιστου περιορισμού ηλικίας επιβάλλεται λόγω της σημασίας της προς πλήρωση θέσεως και της διοικητικής αρχής, σύμφωνα με την οποία ο προϊστάμενος ενός τμήματος δεν πρέπει να είναι νεώτερος των υφισταμένων του. Το καθού θεωρεί, πάντως, ότι χωρίς αμφιβολία ο περιορισμός ηλικίας δεν προήλθε από τη σκέψη να αποκλειστεί η υποψηφιότητα του προσφεύγοντος.

Από νομικής πλευράς, η θέσπιση περιορισμού ηλικίας δικαιολογείται από το άρθρο 29, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως το οποίο επιτρέπει, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, διαδικασία προσλήψεως διαφορετική από εκείνη του διαγωνισμού. Επομένως, δεν έχουν

1 — Αποφάσεις της 14ης Δεκεμβρίου 1965, Morina, υπόθεση 21/65, Rec. σ. 1280, και της 28ης Ιουνίου 1979, Anselme et Constant, υπόθεση 255/78, Rec. σ. 2323.

πλέον εφαρμογή οι αυστηροί κανόνες διαδικασίας που διέπουν τους διαγωνισμούς και που προβλέπονται στο παράρτημα III του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Ειδικότερα, δεν ακολουθούνται υποχρεωτικά οι διατάξεις που διέπουν την κατάρτιση των προκηρύξεων διαγωνισμού, περιλαμβανομένης και της υποχρεώσεως να αναφέρεται, ενδεχομένως, ο περιορισμός ηλικίας. Η ειδική διαδικασία του άρθρου 29, παράγραφος 2, ούτε περιγράφεται ούτε καθορίζεται με ακρίβεια στον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως, επαφίεται δε στις κοινοτικές αρχές η επιλογή των μέσων που θεωρούνται ως τα πλέον κατάλληλα. Το καθού θεωρεί, εξάλλου, ότι είναι αλυσιτελείς, στην προκειμένη περίπτωση, οι παραπομπές στη νομολογία του Δικαστηρίου που υπάρχουν στην προσφυγή, δεδομένου ότι πρόκειται για αποφάσεις που εκδόθηκαν σε υποθέσεις διαγωνισμών που δεν διέπονται από το παράρτημα III του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Στην προκειμένη, λοιπόν, περίπτωση η προσφυγή στο άρθρο 29, παράγραφος 2, δεν εξαρτάται από καμία προϋπόθεση δημοσιότητας, όπως τόνισε και το Δικαστήριο με την απόφασή του της 29ης Οκτωβρίου 1975 [1]. Δεδομένου ότι για μια τέτοια κατ' εξαίρεση πρόσληψη δεν απαιτείται δημοσίευση, κατά μείζονα λόγο πρέπει να γίνει δεκτό ότι, αν γίνει δημοσίευση, μπορεί να περιοριστεί στις ενδείξεις όπως περιέχονται στην εν λόγω ανακοίνωση για την πλήρωση κενής θέσεως, ο καθορισμός δε περιορισμού ηλικίας μπορεί να γίνει κατόπιν, ανάλογα με την κρίση της επιτροπής επιλογής.

Με την απάντησή του ο *προσφεύγων* προβάλλει, ως πρώτο λόγο, ότι, όπως προκύπτει από το άρθρο 1 του παραρτήματος III του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, στην περίπτωση που επιβάλλεται περιορισμός ηλικίας πρέπει οπωσδήποτε να αναφέρεται στην ανακοίνωση για την πλήρωση κενής θέσεως ότι η μη τήρηση του κανόνα αυτού συνιστά παράβαση του εν λόγω άρθρου. Το επιχείρημά του το στηρίζει στην απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Μαρτίου 1972 (υπόθ. 78/71, Rec. σ. 163).

Ως δεύτερο λόγο, ο προσφεύγων προβάλλει το γεγονός ότι η απόρριψη της υποψηφιότητάς του συνιστά παράβαση του άρθρου 5, εδάφιο 1, του παραρτήματος III του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, επαναλαμβάνοντας όσα υποστήριξε με την προσφυγή του και αναφερόμενος στη νομολογία του Δικαστηρίου που αφορά το θέμα αυτό [2].

Υπό τα δεδομένα αυτά, το καθού θα έπρεπε, κατά τη γνώμη του, να επαναλάβει από την αρχή την εν εξελίξει διαδικασία προσλήψεως και να αποσύρει την αρχική ανακοίνωση για την πλήρωση κενής θέσεως, αντικαθιστώντας την με μία διορθωμένη ανακοίνωση. Ο αποκλεισμός επομένως της συμμετοχής του συνιστά παράβαση του άρθρου 5, εδάφιο 1, του παραρτήματος III του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

Ως τρίτο λόγο, ο προσφεύγων προβάλλει ότι η φύση της κενής θέσεως δεν επέτρεπε στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή να εφαρμόσει τις διατάξεις του άρθρου 29, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως για το λόγο ότι η ανακοίνωση για την πλήρωση κενής θέσεως δεν ανέφερε ότι η θέση που είχε κηρυχθεί κενή απαιτούσε ειδικά προσόντα ούτε ότι μπορούσε να εφαρμοστεί η διαδικασία που προβλέπει το άρθρο 29, παράγραφος 2.

Κατά τη γνώμη του, χρήση του άρθρου αυτού μπορεί να γίνει μόνο εφόσον η ανακοίνωση για την πλήρωση κενής θέσεως ή τουλάχιστον μια δημοσιευμένη μεταγενέστερη πράξη είχε προβλέψει το ενδεχόμενο αυτό. Εξάλλου, το καθού δεν είχε εκθέσει ούτε τους λόγους για τους οποίους η θέση αυτή απαιτούσε ειδικά προσόντα, ούτε είχε δικαιολογήσει την ύπαρξη εξαιρετικής καταστάσεως. Αυτό όμως ήταν απαραίτητο για να είναι δυνατός ο δικαστικός έλεγχος μιας τέτοιας αποφάσεως, πολύ δε περισσότερο διότι η ύπαρξη ειδικών προσόντων

1 — Βλ. συνεκδικασθείσες υποθέσεις 81 μέχρι 88/74, Marenco, Rec. σ. 1247.

2 — Βλ. ιδίως τις αποφάσεις της 30ής Οκτωβρίου 1974, Grassi, υπόθεση 188/73, Rec. σ. 1099, και της 28ης Ιουνίου 1979, Anselme et Constant, υπόθεση 255/78, Rec. σ. 2323.

είναι απαραίτητη νομική προϋπόθεση για την εφαρμογή του άρθρου 29, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Με τον όρο αυτό νοούνται πράγματι εξαιρετικές περιπτώσεις «όπου, είτε ο τεχνικός χαρακτήρας είτε η ιδιαιτερότητα της θέσεως έχουν ως συνέπεια να μπορούν να τη διεκδικήσουν μόνο πρόσωπα πολύ ειδικευμένα που διαθέτουν γνώσεις και πείρα πέραν του κοινού μέτρου». Η θέση, όμως, όπως περιγράφεται στην ανακοίνωση για την πλήρωση κενής θέσεως δεν εμπίπτει στην κατηγορία αυτή, όπως συνάγεται και από την απόφαση της 26ης Μαΐου 1971 (υποθ. 45 και 49/79, Bode κατά Επιτροπής, Rec. σ. 465) και τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα στο πλαίσιο της ίδιας υποθέσεως.

Το *καθού* αντικρούει τους λόγους αυτούς μόνο επικουρικά. Ως προς το λόγο που αναφέρεται στην παράβαση του άρθρου 29, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, στο υπόμνημα ανταπαντήσεώς του υποστηρίζει ότι στην παρούσα περίπτωση συντρέχουν οι απαραίτητες προϋποθέσεις για την προσφυγή στην εξαιρετική διαδικασία προσλήψεως που προβλέπει το άρθρο αυτό. Πρόκειται για θέση σε ένα νέο κράτος μέλος, στο οποίο υπάρχει ιδιαίτερη ευαισθησία για τα ευρωπαϊκά ζητήματα και αποτελεί λεπτό καθήκον η δημιουργία και κατόπιν η ανάπτυξη επαφών με τον τύπο και τα άλλα ελληνικά μέσα ενημερώσεως, καθώς και η διάδοση πληροφοριών σχετικά με τις δραστηριότητες του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σε ειδικευμένους κύκλους, όπως παραδείγματος χάρη τα πανεπιστήμια και οι συνδικαλιστικές ενώσεις. Το έργο αυτό πρέπει να εκτελεστεί χωρίς διαταραχή της πολιτικής ισορροπίας και των κατά τομείς ιδιομορφιών της χώρας, γεγονός που απαιτεί εξαιρετική ικανότητα επαφών με πολυποίκιλους συνομιλητές, καθώς και βαθιά γνώση και πείρα των πολιτικών κύκλων στην Ελλάδα. Ο κάτοχος, λοιπόν, της θέσεως αυτής πρέπει, πέρα από τις ικανότητες που απαιτούνται συνήθως, να έχει ειδικά προσόντα, όπως μακρά και αποδεδειγμένη πείρα στον τομέα της δημοσιογραφίας, αφενός, και των δημοσίων σχέσεων, αφετέρου, έτσι ώστε να είναι αυτονόητη η απαίτηση ενός περιορισμού ηλικίας. Το καθού αναφέρεται επίσης στο γεγονός ότι προσεκτική ανάγνωση της ανακοινώσεως για την πλήρωση κενής θέσεως αφήνει να διαφανεί ο ειδικός χαρακτήρας των προσόντων που απαιτούνται.

Προσθέτει επίσης ότι τηρήθηκαν όλες οι τυπικές προϋποθέσεις, ότι εξαντλήθηκαν όλες οι άλλες δυνατότητες πληρώσεως της θέσεως αυτής, ότι αποκλείστηκε η διεξαγωγή γενικού διαγωνισμού και ότι, τέλος, η προκειμένη διαδικασία κινήθηκε μετά από ευνοϊκή γνώμη της επιτροπής ίσης εκπροσωπήσεως.

Ως προς την παραβίαση του πνεύματος του άρθρου 27 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο αναφέρει ότι, κατά την άποψή του, η προσφυγή στο άρθρο 29, παράγραφος 2, δεν υπόκειται σε καμία προϋπόθεση δημοσιότητας. Επομένως, ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως δεν προβλέπει ότι η ανακοίνωση για την πλήρωση κενής θέσεως πρέπει να αναφέρει ότι είναι ενδεχόμενη η εφαρμογή του άρθρου αυτού ούτε η προαναφερθείσα νομολογία του Δικαστηρίου αναγνώρισε ως αναγκαία παρόμοια μνεία.

Ενόψει των δεδομένων αυτών, το καθού υποστηρίζει την άποψη ότι η εφαρμογή της ειδικής διαδικασίας προσλήψεως του άρθρου 29, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως «ανταποκρινόταν πλήρως στις περιστάσεις, ήταν επαρκώς αιτιολογημένη, αντικειμενικώς δικαιολογημένη και απόλυτα ορθή από απόψεως τυπικών προϋποθέσεων», ο λόγος δε που προβάλλει ο προσφεύγων είναι αδικαιολόγητος και αβάσιμος από πραγματικής και νομικής απόψεως.

Ως προς τη δήθεν παράβαση των άρθρων 1 ζ) και 5, εδάφιο 1, του παραρτήματος ΙΙΙ του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο παρατηρεί ότι οι διατάξεις του παραρτήματος ΙΙΙ, που διέπουν τη διαδικασία των διαγω-

νισμών, δεν έχουν εφαρμογή στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 29, παράγραφος 2· αλλά και αν ακόμη είχαν εφαρμογή, παραμένει αμφίβολο το αν υπήρχε υποχρέωση μνείας του ενδεχόμενου περιορισμού ηλικίας στην προκήρυξη του διαγωνισμού. Σύμφωνα με τη διατύπωση της πιο πάνω διατάξεως και ιδίως τη χρησιμοποίηση της λέξεως «ενδεχομένως», η μνεία περιορισμού ηλικίας είναι προαιρετική, όπως προκύπτει και από τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Roemer στην υπόθεση 78/71 (Costacurta, Rec. 1972, σ. 170). Το καθού συμπεραίνει ότι, κατά μείζονα λόγο, σε περιπτώσεις όπως η παρούσα, κατά τις οποίες δεν έχουν εφαρμογή οι διατάξεις του παραρτήματος III, δεν είναι υποχρεωτικό να αναφερθεί ο περιορισμός ηλικίας στην ανακοίνωση για την πλήρωση κενής θέσεως. Επομένως, ο λόγος αυτός του προσφεύγοντος είναι νόμω αστήρικτος. Το ίδιο επιχείρημα ισχύει, επίσης, και για το λόγο που στηρίζεται στην παράβαση του άρθρου 5, εδάφιο 1, του παραρτήματος III.

Επί των ερωτημάτων που υπέβαλε το Δικαστήριο

Στο πρώτο από τα ερωτήματα που υποβλήθηκαν, το αν δηλαδή οι κενές θέσεις που πρόκειται να πληρωθούν βάσει του άρθρου 29, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως δημοσιεύονται συστηματικά στην Επίσημη Εφημερίδα ή στον καθημερινό τύπο, το Συμβούλιο απάντησε ότι οι θέσεις αυτές δεν δημοσιεύτηκαν ποτέ στην Επίσημη Εφημερίδα ή τον τύπο, εκτός από ορισμένες εξαιρέσεις. Η Επιτροπή αναντά ότι οι κενές αυτές θέσεις συνήθως δεν δημοσιεύονται. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο απαντά ότι δεν τις δημοσιεύει συστηματικά, αλλ' ότι στις περισσότερες περιπτώσεις οι προσλήψεις δημοσιεύονται ανάλογα με τις συγκεκριμένες ανάγκες των προς πλήρωση θέσεων.

Στο δεύτερο ερώτημα, αν δηλαδή οι δημοσιευόμενες ανακοινώσεις περιλαμβάνουν τη μνεία ότι πρόκειται για πρόσληψη βάσει του άρθρου 29, παράγραφος 2, το Συμβούλιο και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο απαντούν αρνητικά.

Στο τρίτο ερώτημα, αν δηλαδή οι δημοσιευόμενες ανακοινώσεις αναφέρουν τους περιορισμούς ηλικίας που ενδεχομένως απαιτούνται, το Συμβούλιο απαντά καταφατικά, ενώ το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο αρνητικά.

IV — Προφορική διαδικασία

Κατά τη συνεδρίαση της 3ης Φεβρουαρίου 1983, αγόρευσαν ο προσφεύγων, εκπροσωπούμενος από το δικηγόρο J.-M. Tavernier και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκπροσωπούμενο από το δικηγόρο A. Bonn και τον M. Peter.

Η γενική εισαγγελέας ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 17ης Μαρτίου 1983.

Σκεπτικό

1 Με δικόγραφο που κατατέθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου την 1η Δεκεμβρίου 1981, ο Κωνσταντίνος Βέρρος, ακόλουθος τύπου στην ελληνική πρεσβεία των Βρυξελλών, άσκησε προσφυγή ζητώντας την ακύρωση της από 7 Αυγούστου 1981 αποφάσεως της επιτροπής επιλογής του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, με την οποία η τελευταία αρνήθηκε να εξετάσει την υποψηφιότητά του για τη θέση του ελληνόγλωσσου προϊσταμένου τμήματος της Γενικής Διευθύνσεως πληροφοριών

και δημοσίων σχέσεων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, υπεύθυνου του γραφείου πληροφοριών της Αθήνας, και την ακύρωση του διορισμού από 1ης Ιανουαρίου 1982 του επιλεγέντος, κατόχου ήδη της θέσεως.

2 Με ανακοίνωση περί πληρώσεως κενής θέσεως, που δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της 18ης Ιουνίου 1981, το Κοινοβούλιο γνωστοποίησε την πρόθεσή του να προσλάβει ελληνόγλωσσο προϊστάμενο τμήματος, υπεύθυνο του γραφείου πληροφοριών της Αθήνας.

3 Σ' αυτή την ανακοίνωση περί πληρώσεως κενής θέσεως περιγράφονταν λεπτομερώς τα καθήκοντα του εν λόγω προϊσταμένου τμήματος και οι απαιτούμενες για την κενή θέση προϋποθέσεις· πρέπει να σημειωθεί ότι δεν προσδιοριζόταν η νομική βάση της διαδικασίας που επελέγη ούτε προβλεπόταν στις προϋποθέσεις περιορισμός ηλικίας.

4 Η επιτροπή επιλογής, κατά την εναρκτήρια συνεδρίασή της, καθόρισε τα κριτήρια επιλογής των υποψηφίων, ιδίως δε αποφάσισε ότι οι υποψήφιοι έπρεπε να έχουν «ηλικία από 35 μέχρι 50 ετών (δηλαδή να έχουν γεννηθεί μεταξύ της 1ης Αυγούστου 1931 και της 1ης Αυγούστου 1946)».

5 Ο προσφεύγων, γεννηθείς στις 15 Απριλίου 1947, υπέβαλε αίτηση συμμετοχής μαζί με άλλους 145 ενδιαφερομένους. Ενόψει του καθορισθέντος περιορισμού ηλικίας, ο πρόεδρος της επιτροπής επιλογής πληροφόρησε τον προσφεύγοντα, με έγγραφο της 7ης Αυγούστου 1981, ότι δεν έγινε δεκτή η αίτηση συμμετοχής του.

6 Μετά την απόρριψη διοικητικής ενστάσεως που υπέβαλε ο προσφεύγων κατά της αποφάσεως αυτής, σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, ο προσφρεύγων άσκησε την παρούσα προσφυγή.

7 Προς υποστήριξη της προσφυγής του, ο προσφεύγων επικαλείται τρεις λόγους: ο πρώτος συνίσταται σε παράβαση του άρθρου 5, εδάφιο 1, του παραρτήματος III του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, επειδή η επιτροπή επιλογής πρόσθεσε την προϋπόθεση της ηλικίας σε εκείνες που καθορίζονται στην ανακοίνωση περί πληρώσεως κενής θέσεως· ο δεύτερος σε παράβαση του άρθρου 1, παράγραφος 1, στοιχείο ζ), του παραρτήματος III του κανονισμού υπηρεσιακής

καταστάσεως, επειδή ο περιορισμός ηλικίας δεν αναφερόταν ως ενδεχόμενη προϋπόθεση αποδοχής στην ανακοίνωση περί πληρώσεως κενής θέσεως που εξέδωσε η διοίκηση του Κοινοβουλίου· ο τρίτος σε παράβαση του άρθρου 29, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, επειδή δεν μνημονεύονταν οι ουσιαστικές προϋποθέσεις εφαρμογής του ανωτέρω άρθρου.

Επί του παραδεκτού του δεύτερου και τρίτου λόγου

8 Το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται ότι ο δεύτερος και τρίτος λόγος, που προβλήθηκαν για πρώτη φορά με το υπόμνημα απαντήσεως, πρέπει να θεωρηθούν ως νέοι λόγοι και επομένως δεν μπορούν να εξεταστούν από το Δικαστήριο.

9 Το άρθρο 42, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας απαγορεύει την προβολή νέων ισχυρισμών κατά τη διάρκεια της δίκης, εκτός αν στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά την έγγραφη διαδικασία. Όπως, όμως, παρατήρησε το Δικαστήριο με την απόφασή του της 30ής Σεπτεμβρίου 1982 (Amylum κατά Συμβουλίου, 108/81, Συλλογή σ. 3107), ο ισχυρισμός που αποτελεί «ανάπτυξη λόγου που προεβλήθη προηγουμένως», άμεσα ή έμμεσα, με το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο, πρέπει να θεωρηθεί παραδεκτός.

10 Διαπιστώνεται ότι ο δεύτερος λόγος συνδέεται στενά με τον πρώτο, που στηρίζεται στην παράβαση του άρθρου 5, εδάφιο 1, του παραρτήματος III του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, ο οποίος είχε προβληθεί με το δικόγραφο της προσφυγής· επομένως, ο δεύτερος λόγος, ο οποίος συνιστά σιωπηρώς τμήμα του πρώτου λόγου, πρέπει να θεωρηθεί παραδεκτός.

11 Ως προς τον τρίτο λόγο, αυτός εμφανίζεται για πρώτη φορά στο υπόμνημα απαντήσεως, χωρίς να αναφέρεται ούτε να συνάγεται σιωπηρώς από την προσφυγή η παράβαση του άρθρου 29, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως επί της οποίας στηρίζεται.

12 Ο λόγος αυτός είναι επομένως εντελώς νέος και κατά συνέπεια απαράδεκτος.

Επί της ουσίας

13 Για να στηρίξει τους δύο πρώτους λόγους του, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν ήταν δυνατό να στηριχθεί στο κριτήριο του περιορισμού ηλικίας, επειδή το κριτήριο αυτό, μη αναφερόμενο στην ανακοίνωση περί πληρώσεως κενής θέσεως, προστέθηκε εκ των υστέρων από την επιτροπή επιλογής, η οποία κατ' αυτό τον τρόπο τροποποίησε αυθαίρετα τις προϋποθέσεις καταλήψεώς της.

14 Το Κοινοβούλιο αντιτείνει ότι οι παρατεθείσες διατάξεις του παραρτήματος III του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, περί προκηρύξεως διαγωνισμού, δεν μπορούν να έχουν εφαρμογή, διότι εν προκειμένω πρόκειται για την εξαιρετική διαδικασία προσλήψεως του άρθρου 29, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Το άρθρο αυτό δεν ορίζει ούτε προσδιορίζει την ειδική διαδικασία που επιτρέπει και άρα καταλείπει στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) την επιλογή των πλέον κατάλληλων τρόπων για την πλήρωση της κενής θέσεως. Υπό τις συνθήκες αυτές, η διαδικασία που εφαρμόστηκε δεν υπέκειτο σε καμία υποχρέωση προηγούμενης δημοσιεύσεως, ούτε του συνόλου ούτε μέρους των εφαρμοστέων κριτηρίων.

15 Από το φάκελο της υποθέσεως προκύπτει ότι η εφαρμοσθείσα εν προκειμένω διαδικασία προσλήψεως είναι πράγματι η διαδικασία επιλογής του άρθρου 29, παράγραφος 2, και όχι η διαδικασία του διαγωνισμού, που προβλέπεται από τα άρθρα 27 ή 29, παράγραφος 1, και ρυθμίζεται στο παράρτημα III του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Το Δικαστήριο δεν έχει κανένα λόγο να θέσει υπό αμφισβήτηση το δικαίωμα του Κοινοβουλίου να εφαρμόσει, εν προκειμένω, την επιλεγείσα διαδικασία.

16 Στο πλαίσιο της ειδικής αυτής διαδικασίας, η ΑΔΑ δεν υποχρεούται να εφαρμόζει τις διατάξεις του παραρτήματος III του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως περί προκηρύξεως διαγωνισμού. Επίσης, μπορεί να εφαρμόζει, κατά τη διαδικασία, κριτήρια που δεν καθορίζονται από την ανακοίνωση περί πληρώσεως κενής θέσεως, χωρίς τα εν λόγω κριτήρια να χρειάζεται να δημοσιευθούν στην Επίσημη Εφημερίδα. Αυτό ισχύει επίσης για την επιτροπή επιλογής, στην οποία η ΑΔΑ έχει μεταβιβάσει το δικαίωμά της επιλογής.

17 Εξάλλου, ως προς το επιχείρημα του προσφεύγοντος ότι η ΑΔΑ ήταν υποχρεωμένη να τηρήσει το σύνολο των κανόνων του παραρτήματος III που αφορούν το

διαγωνισμό, επειδή στηρίχτηκε σε μεγάλο βαθμό στους κανόνες αυτούς, εφαρμόζοντας την ειδική διαδικασία του άρθρου 29, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, πρέπει να παρατηρηθεί ότι το επιχείρημα αυτό δεν ισχύει στην προκειμένη περίπτωση, κυρίως διότι στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής δεν υπάρχει υποχρέωση τηρήσεως των κανόνων που διέπουν τους διαγωνισμούς, το γεγονός δε ότι η ΑΔΑ αναφέρθηκε σ' ένα μέρος των κανόνων αυτών, σε καμιά περίπτωση δεν συνιστά υποχρέωση γι' αυτή.

18 Αυτό ισχύει ειδικότερα ως προς την υποχρέωση να αναφέρεται, ενδεχομένως, περιορισμός ηλικίας στην ανακοίνωση περί πληρώσεως κενής θέσεως. Κατά συνέπεια, η ΑΔΑ δεν ήταν υποχρεωμένη να αναφέρει ρητώς την προϋπόθεση αυτή στην ανακοίνωση περί πληρώσεως κενής θέσεως. Επιπλέον, δεν ήταν υποχρεωμένη η ίδια να προσδιορίσει τον περιορισμό ηλικίας, αλλά δικαιούταν να μεταβιβάσει τη σχετική εξουσία της στην επιτροπή επιλογής.

19 Από τα ανωτέρω έπεται ότι οι δύο λόγοι είναι αβάσιμοι και η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

20 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττώμενος διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Εντούτοις, κατά το άρθρο 69, παράγραφος 3, εδάφιο 2, το Δικαστήριο μπορεί να καταδικάσει ακόμα και το νικήσαντα διάδικο στην καταβολή προς τον αντίδικο των εξόδων στα οποία αναγκάστηκε να υποβληθεί, αν κρίνει ότι τα έξοδα αυτά προκλήθηκαν χωρίς εύλογη αιτία ή κακοβούλως.

21 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι η παρούσα προσφυγή απορρέει από το γεγονός ότι το Κοινοβούλιο δεν ανέφερε, στην προκήρυξη διαγωνισμού, την εφαρμογή εν προκειμένω της ειδικής διαδικασίας προσλήψεως που προβλέπεται από το άρθρο 29, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

22 Ενεργώντας με τον τρόπο αυτό, προκάλεσε συγγνωστή πλάνη στον προσφεύγοντα και τον εξέθεσε άσκοπα στα έξοδα της προσφυγής· πρέπει επομένως να καταδικαστεί στην απόδοση των εξόδων της δίκης στον προσφεύγοντα.

Διά ταύτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

κρίνει και αποφασίζει:

1) **Απορρίπτει την προσφυγή.**

2) **Καταδικάζει το Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα και στις δαπάνες που υποβλήθηκε ο προσφεύγων.**

Pescatore Due Bahlmann

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 19 Μαΐου 1983.

Κατ' εντολή
του γραμματέα

H. A. Rühl

Κύριος υπάλληλος διοικήσεως

Ο πρόεδρος του δεύτερου τμήματος

P. Pescatore

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIMONE ROZÈS

(βλέπε υπόθεση 289/81, σ. 1746)